יום ה', כ"א בטבת תשס"ז (11 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ב-1953 **התגייס אורי אילן** לצה"ל והצטרף לסיירת גולני. וב- 8 בדצמבר 1954 יצאה חוליה של חמישה חיילים אל מעבר לגבול, כדי לתחזק מכשיר האזנה על קווי טלפון המחברים את קו המוצבים הסוריים באזור קיבוץ דן. החבורה שיצאה היתה מעין נבחרת, מורכבת מ-3 אנשי צנחנים: גד **קסטלנץ**, מאיר **יעקובי**, ג'קי **לינד** וסגן מאיר **מוזס**, שבעבר כבר ביצעה כמה פעמים את חציית הגבול להתקנת המכשיר ולתחזוקו. על צירופו של אורי אילן הוחלט בשל שאלה שעורר אורי עצמו. בכנס של חטיבת גולני הוא קם ודרש בגלוי שגם אנשי גולני ישותפו בפעולות המתבצעות מעבר לגבול ולא רק לוחמי חטיבת הצנחנים, כפי שהיה מקובל אז. את האתראה ליציאה קיבל אורי כשהיה בחופשת סופשבוע בגן שמואל, ומייד יצא לתפוס טרמפ צפונה.

החוליה חצתה את הגבול באישון ליל, אך התגלתה זמן קצר לאחר מכן על ידי מוצבים סוריים, שאף פתחו באש לכיוונה. חוליה נוספת, שהיתה אמורה לרתק אליה את המוצבים באזור, לא תפקדה כראוי, והחמישה כותרו ונקראו להיכנע. יעקובי שכנע את חבריו שעדיף להם למסור את עצמם בידי הסורים. הם נשבו והובלו למעצר בקוניטרה, ולחקירה בבית הסוהר אל- מאזה שבדמשק.

החוקרים הסוריים לא ריחמו על איש ואורי אילן לא יצא מכלל זה. הוא לא ידע שחבריו כבר סיפרו כמעט כל מה שהם יודעים, והוא האמין באמת ובתמים שאסור לאויב לדעת שום דבר פרט לשמו, דרגתו ומספרו האישי. הוא האמין שבטחון ישראל תלוי במתקן הסודי שעליו עבדו, ולכן סירב להוסיף מילה מעבר לכך. לבסוף, משהחריפו העינויים והאסיר הבודד חש שהוא עלול להגיע למצב של שבירה, עשה את הצעד הגורלי. חוקריו סיפרו לו, שכבר הרגו את כל חבריו והוא נותר לבדו. ומשגברה חרדתו שמא יישבר ויבגוד, שזר את קרעי מזרנו לחבל ותלה את עצמו.

ב-13 בינואר, 35 יום אחרי נפילת החוליה בשבי, הוחזרה גופתו לישראל. אז התגלו הפתקים שעליהם דיווח אדליסט בציטוט לעיל. הידוע מכולם הוא זה שבו נכתבו המלים "לא בגדתי", ושסיפרו, הלכה למעשה, את הסיפור כולו. 4 חברי החולי האחרים הוחזרו לישראל לאחר 15 חודשים בשבי. תמורתם החזירה ישראל 41 חיילים וקצינים סוריים שחטפה למטרות מיקוח.

9 פתקים נמצאו על גופו של אורי אילן לאחר שהוחזרה גופתו ארצה. אחד מהם נקשר בחוט שנפרם ממכנסיו ונקשר בין אצבעות רגליו. אחרים הוסתרו בקפל שנתפר באותם מכנסים. הפתקים עצמם נמסרו לידי הרמטכ"ל דיין, ושוב לא נראו עוד. משפחת אילן, מכל מקום, קיבלה מצה"ל רק העתקים של הפתקים הללו. הפתקים המקוריים, אלה שהציתו את אש המיתוס, לא נמסרו למשפחה מעולם. מה קרה לפתקים עצמם? שמעון אילן, אחיו של אורי אילן ז"ל, קושר את היעלמותם לאובססיה הצבאית להטיל חיסיון גם על מה שלא צריך. "חוק הסודות הרשמיים של מדינת ישראל מבוסס בעיקר על החוק המנדטורי", סיפר... "לי יש אישור מהרמטכ"ל, משה דיין, שנכתב בשנות ה-50, ובו הוא מכריז כי הוא מעביר את הפתקים המקוריים לארכיון צה"ל. ניסיתי לקבל את הפתקים הללו בדרכים שונות, ללא הצלחה". אילן נמנע מפנייה רשמית לדרגים הבכירים של צה"ל משום שהוסבר לו שאיתור הפתקים ידרוש זמן ומשאבים אנושיים בלתי מבוטלים והוא, מצידו, לא רצה להטריח את שלטונות הצבא בנושא.

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."
מתוך פרק התהלים [פ"א 14-15] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 16^{35}	(י-ם): 16^{20}	(ת"א): 16^{34}	(חיפה): 16^{23}
צאת השבת	(ב"ש): 17^{34}	(י-ם): 17^{35}	(ת"א): 17^{37}	(חיפה): 17^{34}

פרשת השבוע: "שמות" [שמות א' 1 – ו' 1] **יום נעים ושבת שלום ומבורך!**

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.